

dere sammen om Fremtiden, fantaserede om det kommende Aarhundrede, der omsider skulde give Menneskene Aandens Frihed, genvække Handlemodet og Eventyrdriften, bygge Altre for Styrken og den store Daad paa Kirkernes Ruiner.

„Veed du,“ — sagde Per — „jeg har i den sidste Tid ofte tænkt paa en Historie, som jeg engang hørte hjemme i Præstegaarden af vor gamle eenøjede Barnepige. Det var om en Bondeknøs, der vilde være Friskytte. Du kender den maaske?“

„Friskytte? Hvad er det?“

„Du veed det ikke! Jo, ser du, det er et Menneske, der skyder med Troldkugler, og som rammer alt, hvad han sigter paa, hvor højt det saa svæver over hans Hoved. Men for at faa Færdigheden maa han en maaneklar Nat stille sig hen ved en Korsvej og skyde en Kugle gennem et Kristusbillede . . . lige gennem Hjertet.“

„Aa — „Der Freischütz!““

„Javel! Men altsaa, da det kom til Stykket, svigtede Modet den Fyr i Historien. Hvergang han løftede Bøssen mod Krusifikset for at tage Sigte, rystede hans Haand, og saasnart han vilde røre ved Aftrækkeren, lammedes hans Arm, — og han blev alle sine Dage ikke andet end en almindelig Søndagsjæger. Jeg synes, den Historie er som et Billede paa hele Menneskehedens Afmagt overfor Overtroens Spøgelser. Aldrig fik man Mod til at slaa Afgudsbillederne tilgavns for Panden. Hvordan Pøkker det er . . . i sidste Øjeblik har man altid faaet Anfægtelser.“

Han vendte sig om mod Kristusbilledet bagved dem og vedblev i stigende Ophidselse:

„Se paa den blege Herre, der hænger der! Hvor-naar fik vi Mod til at spytte ham vor Modbydelighed lige i Ansigtet? Se rigtig paa ham, Jakobe! En saa-